

De echtgenote van de geneesheer was na het vertrek van de bediende naar boven gegaan, om wat te rusten. Zij zou wakker blijven... slapen kon ze toch niet, maar wilde wat nederliggen, omdat een pijn door gans het lichaam haar er toe dreef.

Maar de ongeruste vrouw kon het ook op 't zachte dons niet uithouden. Nu zat zij neer, dan stapte ze door de kamer, keek vervolgens door het raam naar de straat, die langzamerhand duidelijk afgetekend werd naarmate het dag werd.

Hoe traag kroop de tijd voort!

Het dorp ontwaakte... de eerste geruchten, het openen van deuren, van vensterblinden, de haastige stap van een werkman, het gerol van voerman Peeter's wagen, verstoorden de stilte van de nacht.

— 't Is ook geen nacht meer, 't wordt al licht! kloeg de dame. En nog is hij niet terug... nog geen nieuws. Als Bernard zolang wegblijft, stuurt hij gewoonlijk een boodschap... en nu niets... in 't geheel niets!

Zo bleef ze, wachtend en hopen. En de tijd kroop nog trager.

Eindelijk!

Er kwam iemand in huis. Ze had vergeten de deur te grendelen, toen ze zoeven buiten gekeken had... ze had ze zelfs op een kier laten staan! En dat in deze gevaarlijke tijd!

HEC LEMANS

83

BAKELANDT

De nacht
van de wolf

ILLUSTRATIE: HEC LEMANS

't Was de knecht.

— Waar is de dokter? vroeg ze driftig.

Dan zag ze hoe bleek de trouwe dienaar was... en hoe geweldig hij beefde.

— Spreek, spreek! drong ze aan. Waar is hij?

Dood, dood!... spreek dan toch!

Maar de knecht kon niet spreken. Zijn lippen beefden, zijn tanden klapperden. Grote tranen schoten in zijn ogen.

— Er is iets vreselijks gebeurd, niet waar! gilde zijn meesteres. O! spreek toch... waarom zwijgt ge! Zeg het nu maar... ik ben kalm!

De dienaar kreeg de spraak terug.

— Mevrouw... op de heide...

— Ha, hij lag op de heide... hij is dood, niet waar! riep ze wild.

— Mevrouw... hoe zal ik het u melden? kreet de man, die weer zijn tegenwoordigheid van geest verloor. En zelf wenend en snikkend vervolgde hij: Arme, arme meester... neen, dat had hij niet verdiend... ieder weent er om! Ja, Mevrouw wij vonden hem dood... vermoord...

— Vermoord! herhaalde de dame op een snijdende toon. En gillend als een waanzinnige zakte ze op de grond.

Dorpelingen kwamen nu binnen. Stil hadden ze zich voor de deur verzameld, nadat de knecht de schrikkelijke mare aan enigen van hen verteld had. Maar 't nieuws was snel rondgegaan, had de slapers gewekt, 't bed en 't huis uitgejaagd, had heel Heist op de been gebracht. En toen de parochianen het gegil der wanhopige vrouw vernomen hadden, drongen ze het huis binnen.

Men hief de vrouw van de grond en bracht ze te bed, waar ze tot het bewustzijn terugkeerde, eerst verwilderd rond zich staarde, om dan weer te gillen.

— Ze hebben hem vermoord! Ach, Bernard, waarom gingt ge mee... waarom luisterde ge niet naar mij... neen, mijn voorgevoel misleidde mij niet. Hij is dood! Neen, ik droom niet... mijn geest is niet ontsteld... nooit meer zal ik zijn stem horen... nooit meer in zijn goede ogen blikken. Wij hebben een gelukkig leven geleid... en nu is alles uit... alles, alles!

Zij dwong zich tot kalmte en vroeg schijnbaar bedaard aan haar knecht:

— Waar is mijn arme man nu?

— Op de hoeve van Dewinter, Mevrouw, antwoordde de man, die zelf krank was.

— Hier moeten ze hem brengen... ik zal hem zelf afleggen... hier moet hij nog rusten, in de woning waar wij zoveel gelukkige jaren sleten, met elkander delende droefheid en vreugde... Ach! Ik word te zwaar beproefd. Ik ook verlang te sterven!

Enigen tijd later bracht men de dokter binnen. De kar was tot aan het gemeentehuis gereden, daar had men het lijk afgeladen. Nadat in het gebouw een verslag was opgesteld, haalde men een baar.

En nu lag Van Montfort in zijn huis, op een praalbed, omringd door knetterende kaarsen. En talrijke dorpelingen, stoere mannen en kloeke jongelingen, wenende vrouwen en meisjes, traden eerbiedig binnen en deden wat de geneesheer gisteren nog bij Vroonen's lijk had gedaan: zij baden innig voor de zielerust van hun weldoener.

Mevrouw Van Montfort kwam eindelijk ook naar beneden.

Men had haar niet toegestaan het lijk zelf af te leggen.

Ze zag bleek. Wenende vrouwen ondersteunden haar... en als een kind, dat lopen leert, strompelde ze voort.

En dan zag ze hem terug, haar echtvriend, waarmee ze zulk een gelukkig leven had gesleten.

De vrouw knielde op een stoel en sloeg de handen voor 't gelaat. Tranen leekten langs haar vingers, druppelden op de vloer.

Uren bleef ze zitten, roerloos als een stenen beeld, stil wenend, zonder dat haar lichaam schokte.

Twee doden lagen nu te Heist over aarde... twee slachtoffers van de boze geest die over de Pijpelheide voer.

Vroonen en Montfort werden dezelfde dag begraven.

Gans Heist stond op het kerkhof. Geen oog bleef droog, en toen de aarde met holle klank op de kisten viel, hoorde men gejammer, gesnik, geweent!

En in elke stille woning, waaruit een dode gedragen was, lag een kranke vrouw te bidden om een dood, die de smarte lenigen zou.

Hier beweende een moeder haar zoon, daar een echtgenote haar man.

En gans de bevolking van het dorp weende mee om de edele, offerende geneesheer.

EEN BEGRAFENIS IN DE AVOND.

De schaper was na zijn aanhouding in de gevangenis opgesloten, in afwachting van zijn vervoer naar Mechelen.

Maar alvorens dit mogelijk was, moest er weer veel geschreven en gewreven worden, want Doremans was zeer gesteld op de stipte uitvoering der wetten... tenminste, als hij ze op zijn veilige, goed gesloten kamer uitvoeren kon.

*
**

's Avonds van de dag, toen Van Montfort vermoord was, zaten Cartouche en Bakelandt in een hut. De laatste was ontevreden.

— Een man in de gevangenis... een man voor 't gerecht, zei hij, is gevaarlijk.

— Hij kan ons geen schade doen, verzekerde Cartouche snoevend.

— Gij kent de rechters niet.

— Neen, nooit konden ze mij in handen krijgen.

— Dat is een geluk voor u. Blijf dan maar buiten hun bereik.

— Genoeg, kameraad, mij bekommert thans meer het lot van de schaper.

— Maar dat zal spoedig gebeuren als ge zo roekeloos blijft!

— Welnu, ik zal de schaper bevrijden.

— Dat is gemakkelijk gezegd!

— En gemakkelijk gedaan ook! Ge hebt zelf ondervonden dat Cartouche zijn gevangen vrienden niet in de steek laat.

— Ja, ja, hernaam Bakelandt, wat nors door die herinnering aan zijn onaangenaam avontuur, maar wat ge toen deedt, zal nu zo gemakkelijk niet gaan. Ze zullen thans te Heist op hun hoede zijn.

— Natuurlijk moet ik een ander middel beproeven als toen.

— Maar de tijd dringt.

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955